

Barcelona: semestre, 2 pessetas   Provincias: semestre, 2'50 pessetas.
 » un any, 3 »   » un any, 4'00 »

Redacció y Administració: Carrer de las Molas, núm. 24, entressol, 1.ª Barcelona.— Número solt, 5 céntims. Id. atrassat, 10 céntims.

CATALUNYA Á DON CARLOS DE BORBÓN

EN LA DIADA DELS REYS

Com guardant son remat la vida afanya
 la pastora gentil de cara alegre,
 oássis bell en lo desert d'Espanya
 que corsecada plora sa sort negra,
 es Catalunya que sas plantas banya
 pel Llobregat y'l Ter, Besós y Segre,
 es la bella prímpcesa y gran matrona
 que de joyells d'honor te la corona.

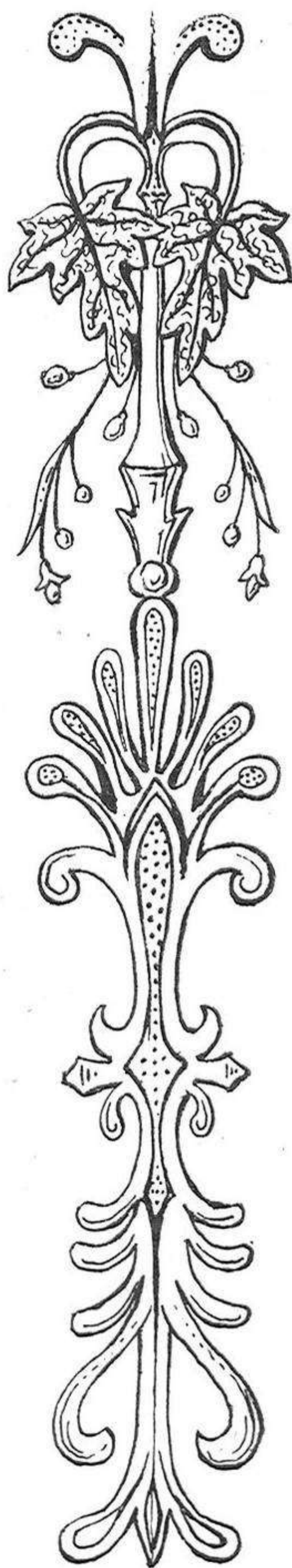
Junyida al carro de l'altiva Roma
 l'iris del Evangeli l'enllumena:
 si sobre ella un castell d'oid se desploma,
 triomfant ja llansava la cadena,
 quan veu venir com formidable broma,
 saltant vessants y puigs l'host agarena;
 mouhen llansas y alfanchs lluyta sangrenta
 y resta Catalunya independenta.

Quatre barras de sanch lo Rey de Fransa
 marca en l'escut de Jofre com penyora
 per l'ardiment de sa certera llansa...
 y Catalunya son escut no enllora;
 puig quan per terra aumenta sa pujansa,
 del trident de Neptú s'ha fet senyora
 y omplena Barcelona en sa mar bella
 las naus de Pisa, Génova y Marsella.

Ripoll guarda la porta milenaria
 que de Jofre'l Pilós la fé pregona;
 dels valents Beranguers l'ardent pregaria
 timbres de gloria á Catalunya dona,
 é invocant á S. Jordi y Sta. Eularia,
 Jaume Primé assoleix per sa corona
 la Sultana gentil quals peus de fada
 besa'l Turia, y ensemps l'Illa daurada.

Pel trono y per l'altar vencent lluytava
 llavors, puig veyia la nissaga forta
 l'humanitat de la moresma esclava,
 volent sortir del jou y via torta,
 com rosaris de penas granejava
 fins que l'hauria vist retuda y morta;
 quan s'alsá un Requesens que ab fé y fortuna
 en Lepant confongué á la Mitja lluna.

Mes que pel nom y'ls llors de la victoria
 Catalunya pels furs y sa senyera

vol conservar sens mácula sa historia:
 per so de Don Ferrán, lo d'Antequera
 no'ns plau com de Don Jaume la memoria,
 y Catalunya ha vist com á una fera
 al Comte-Duch garneu y criminal
 que al mil setcents catorse feu senyal.

Quan Catalunya colps de mort rebía,
 quan se vejé sens la més rica vesta,
 quan Catalunya sobre'l cap sentia
 lo retronar dels llamps de la tempesta,
 no morí; puig la fé la sostenia;
 y la fé que ab coratje's manifesta
 alena sempre'ls sentiments més nobles
 y á sa ombra santa se fan grans los pobles.

Al caliu de la fé que l'ha guardada
 l'amor patri ha pres alas tant ufanas,
 que del Bruch s'ha cantat la gran jornada
 pels catalans en comallars y planas,
 y'ls catalans miravan humillada
 la moresma en contradas africanas;
 més Espanya, befada ja á Melilla,
 Filipinas perdé y la rica Antilla.

Espanya defalleix y va morintse
 perque la fé del millor temps desterra,
 la falsa llibertat sa historia esquinsa
 y quan demana pau, li mouhen guerra;
 com fénix vol alsár's rejuvenintse
 y tropa hostile se gosa en sa desferra
 per no volguer que li refés la vida
 dels Castells y Marsals l'espasa ardida.

Prou be ho sabeu, Senyor, be prou que ho plora
 l'Espanya verdadera que os demana,
 perque fent l'últim crit de «via fora»
 sia ab Vos la fé santa sobirana.
 Jureu los sagrats furs qu'eix poble adora
 y veureu que la terra catalana,
 si avansa ja ab lo jou d'injusta lley,
 més creixerá, sent Vos lo nostre Rey.

AMADEU TORRES GÜELL.

nostras campanyas religioses, nostras polemiques regionalistas, nostres Certamens tant concorreguts, nostres sacrificis pecuniaris, tot lo qual ha reportat (ningú ho negarà) fruyts no escassos a la causa que ha de ser la salvació de Catalunya y la d'Espanya.

No dihem aixó en so de queixa y menos de censura. Ni tenim motiu per tal cosa. Nombrosos son nostres llegidors, més de lo que esperavam. Y del Loredán hem rebut telegramas y cartas que de cap modo 'ns mereixíam. Pro sí que volém dir als nostres llegidors que aixó no es suficient.

Carlista ('s diu) es sinónim de sacrifici; donchs nosaltres no demaném més que un petit sacrifici als nostres amichs. Han de constituirse en propagadors del nostre periódich, escampantlo per teatros y tabernas, centros y cafés, barberías y societats; han de ferlo llegir als fills, recomanarlo als pares, propagarlo entre 'ls germans, regalarlo als trevalladors, com lo regalém nosaltres a més de 200 societats enemigas nostras.

¿Qui es el suscriptor ó llegidor que buscant, buscant, no trovará un amich ó conegut pera ferlo suscriure al nostre periódich? Es aquest el més barato de Catalunya y el més batallador ensemps. ¿Qui no s'hi podrà suscriure? ¿A qui no agradará una volta llegit? Si un no pot ferse suscriptor, se reuneixen dos ó tres, formant una suscripció; una pesseta l'any ¿no podrà donarla la immensa majoria?

Nos volém queixar de la tardansa del nostre triomf definitiu, y no pensem que nosaltres hi tenim la culpa més grossa. Si tots haguessim propagat com devíam els nostres ideals, Carlos VII estaria ja a Madrid y nostres butxins a Ceuta ó a la guillotina.

Al que se suscrigui a Lo MESTRE TITAS ó renovi la suscripció per un any, li regalarem l'Almanach per 1900, per lo qual ferem més numerosa la edició, ó el preciós llibre *La España Judía*, de més de 200 pàgines, que 's ven al preu de 6 rals. Al lector que 'ns envihi un nou suscriptor per 6 mesos, li regalarem 5 exemplars de la segona edició de *Catalunya Autònoma*.

No podém fer més. Un petit esforç per part de cada suscriptor y doblarem la tirada, y per consegüent els gravats, text y aminitat del periódich. Per facilitarshi la propaganda, a més del número de cada dissabte, rebrán uns quants números atrassats. Escampínlos per pobles ahont no aném encare; envihinlos a amichs que no 'ns coneguín, propaguinlos per tot arreu y tindrem ja feta la meytat del camí.

Pensém que si 'ns creuhém de brassos, no tenim dret després a queixarnos de que 'ls aconeximents no 'ns afavoreixin. Molts triomfos no 'ls dona Deu perque no 's mereixen, y els gauduls no mereixen res.

La festa de la Monarquía Cristiana

OT es misteri en la vida de Jesús.

Y tots y cada un de sos passatjes, fins lo que sembla un sol detall, tenen aplicació práctica en la vida dels pobles a través dels sigles: d'aquella vida de sacrificis, de dolor y de redempció res es indiferent, tot es gran. Tot'ella es una serie d'ensenyansas, en la que tenen que apèndrer molt tant los de dalt com los de baix, tant los governants com los governats; de totas ellas se desprenen dolsos y saludables consells, que de seguirlos ó no seguirlos poden ser la salvació ó l'oprobí d'un poble. La misericordia de Deu, arriba al punt de fer de sa vida un mirall esplendorós pera que tots, mirantnoshi aprenuem en ell corretjint las faltas que'ns descobren, y perfeccionant las bonas obras que'ns declari ab son mut y misteriós llenguatge.

Aixís com en la persona de Jesús van enllassadas la personalitat divina y l'humana del Redemptor, aixís mateix se confonen en la narració de sa vida, lo desenrotllo de la veritat histórica, y'ls principis de la veritat filosòfica.

Tres senyors temporals, dotze días després del Naixement del Fill de Deu, arriban al Portal hont descansa'l Senyor dels humils, y allí l'obsequian y'l festejan ab or, incens y mirra, reconeixentlo com Rey dels reys.

Aixó diu ab veu sonora que'ls poderosos y'ls grans de la terra, deuen anar a prosternarse als peus de la Font inagotable de tot poder, seguir sas máximas santas, acceptar sas lleys divinas, y ajustar a unas y altres los seus actes de governants, pera procurar,

aixís, lo ben estar, progrés y santificació seva y dels seus subdits quina direcció els hi está confiada, no pas pera disposar d'ells com si fossen esclaus, ni de sos bens com si fossen los d'un confinat, sino regintlos ab la sabia lley del Evangeli, lley d'amor, pera procurarlos la major prosperitat aquí, y sa salvació després de la mort.

Axó'ls diu ben clar que no poden, que no deuen separarse de la Relligió, ni tolerar ni permetrer jamay que'ls dogmas de la fé siguin escarnits ni per sos ministres ni per son poble, sino que la lley civil, basada en lo principi de la justícia y de la moral, no trastorni las conciencias ni ofeguin els cors, sino que com balsam suau entri en los homes com regalim de mel, per atreuresels cap á ell, y ell y'l poble ajonollats en front l'altar reconeguín al Deu unich, sant é infinit.

Y'ls reys del Orient no van a Betlehem per casualitat, com punt de parada de llarch y fatigós viatge; hi van ¿com? guiats per una estrella resplandeixent que'ls indica'l camí, caminant devant d'ells per entre la blavor del cel.

¿Qué vol dir aixó? Vol dir que cap á Deu, no hi han d'anar los poderosos per vanitats, per engany, per apariencias humanas, per arrastrar fins a son trono gent estranya a sos principis, per servir a Deu d'arma política, sino guiats per la llum esplendorosa de la fé, que may deixa a qui l'invoca; ella, com l'estrella que conduhi als reys de l'Orient als peus de Jesús, conduheix als reys y als pobles al peu de l'Iglesia, del codech del Evangeli, de la lley de la moral, y per lo tant de la salvació del home, per quin fi Jesús nasqué pobre, visqué humilt, sigué perseguit y morí crucificat.

No; a Deu no s'hi vá, sino pel camí de la fé, a Deu no se'l adula ni se'l enganya, no hi ha cap camí mes que'l de la fé, es l'unich; perque l'camí de la fé es lo camí de la virtut y de la santificació; mes tampoch es aquella fé física dels catòlics de conveniencia, es la fe aquella que traslada montanyas, cega creyent, immensa, aqueixa si; aqueixa es l'estel que guiá als reys magos per adorar al Fill de Deu, aqueixa es la que guia als creyents per lo camí del cel.

Per aixó'l partit carlista que es monarquich y catòlich per excel·lencia, celebra tal diada ab verdadera alegría cristiana, no ab l'alegría oficial que no viu sino per fora, sino ab aquella satisfacció ab que los tradicionalistas obsequian las festas anyals ab coral satisfacció, que surt de dintre, de l'ànima, del fons del pit.

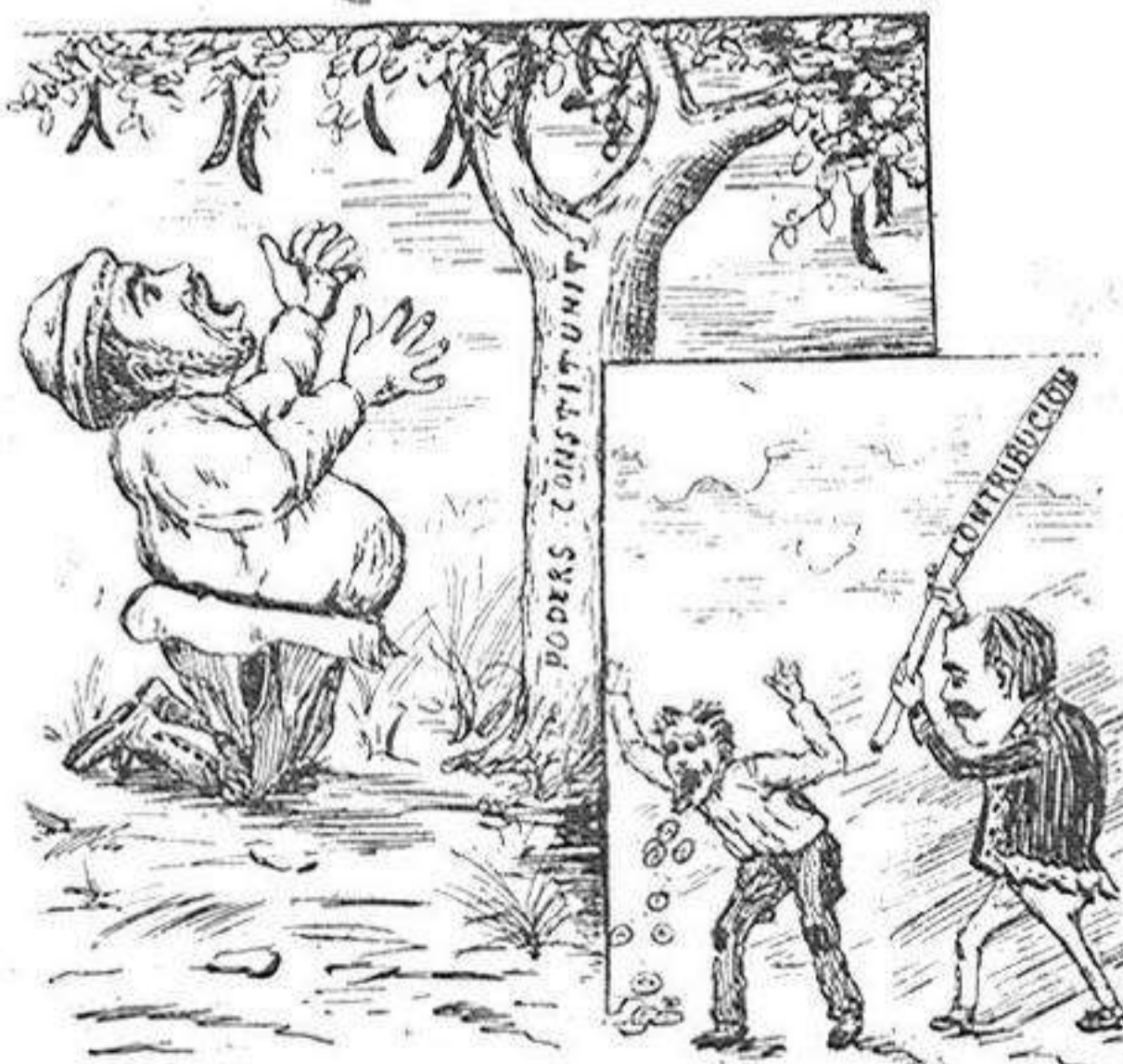
Aquest es lo motiu per lo que m'ha semblat oportú dedicar als lectors de LO MESTRE TITAS aquestas quatre consideracions que no tenen altra cosa bona que l'apareixer en las hospitalarias planas d'aquest benemerich campeó de la bona Causa.

MANEL M.ª ROGER DE LLURIA.

MAGNÍFICHS SAGELLS DE DON CARLOS

De venda en nostra Administració a 1 pesseta el cent.

Contrast

Els de l'olla, dihent: NO; Sí, s'afartan fins a desdíf. En cambi del que no te pá l'ultim xavo li fan dá.

EL PERVINDRE DE CATALUNYA

(TATXAT PER LA CENSURA, AL DÍA DE SANT CARLOS)

V isca Carlos VII! arreu ja 's crida.
ncansable campió de la FE santa,
a figura s'enlayra y ageganta
om animada d'una Fe sens mida,
sa veu nostra PATRIA redimida,

orsecada pels vils que encare aguanta
ls temps heróichs que avuy la Historia canta
etornará, plena de savia y vida.
as gloriosas Barras catalanas
nejarán, com-en etats llunyanas,
obre monts y ciutats, plenas de gloria.

Vindrán las Lleys que Catalunya 's dava;
vindrà Carlos Set (dirá la Historia)
la Patria deixá de ser esclava.

VALCARLOS.

El Dr. Nascareñas vol donar una segona Conferencia sobre la liquidació del aire, el cual se pot trasladá ja d'un lloch al altre. Una pregunta, Sr. Doctor: podriam enviar una Comissió al Transvaal pera que portés uns quants quintás dels aires que respira aquell poble heroich? Seria una bona obra fer respirar al nostre poble acobardit aires mes sans.

Tenim nou Nunci Apostolich, La Regenta l'ha rebut oficialment, y ell ha dit que 'l Papa Lleó XIII desitja que Espanya sia felix baix el ceptre del virtuosissim Alfonso XIII. Passi. Y ha afegit que la Iglesia espanyola está molt protegida pel govern lliberal. El Sr. Nunci está de brometa. Y ha acabat dihent que tots els catòlics espanyols, apoyan las Institucions... Un nunci aixirit, vaja.

El projecte d'Unió republicana número cent y tants, ideat per en Sol y Ortega, ha acabat com el rosari de la Aurora. En Pi-Margall hi va contra. L'Esquerdó y els progressistas també. Els de *El País*, lo mateix. Els de *El Progreso*, idem. Els possibilistas, decidits tots a apoyar a D.ª Cristina, idem de idem. Aquest projecte d'unió será la desunió número mil. Vos dich que 'ls republicans salvarán la Patria.

Un periódich recorda que l'avi del actual Silvela, D. Manel Silvela y Garcia de Aragón, fou elegit en 1810 alcalde de Madrid per en Pepe Botella, en recompensa d'haver demanat la mort de tots els que no reconeixian a Napoleón. Acabada la guerra de la Independencia, tingué d'emigrar per afrancesat. Establí a Burdeaux un col·legi ahont s'ensenyava a odiar a Espanya, tant que 's tingué de donar en 1828 una R. O. prohibint als espanyols portar a aquell col·legi als seus fills. Se veu que 'ls Silvelas, tots son-iguals: arriban a certs puestos arrastrantse com els reptils.

Se publica un full claudestí, anomenat *La Manxiula*. D'en Despujols ne diu mil pestes, y de D.ª Cristina... Vaja, que es una manxiula de las que cohuen. Un'altre; una altre!..

Lo que aquest any regalarán els Reys

Al poble: un vast y un sach de palla y grana.
Als lliberals: unas estisoras per tallarse las unglas.
Als carlins: un fusell y un compás... d'espera.
Als polaviejistas: un vestit de pallasso y mitja dotzena de planxas.

Als republicans: un porró de xarel·lo y una cadira per esperar lo triomf de la República.

A n'en Romero-Rumansos: turrans de barra y una llima per llimarli las dents.

A n'en Sancha: un violón y un llibre titulat «Art de festejar al poders constituits ó qui no te pa, moltes se'n pensa».

A Donya Virtudes: una maleta y una bicicleta de 4 rodassas.

A n'en Morayta: un tractat d'urbanitat.

A n'en Silvela: un tractat de «Gramática parda» y unas xurriacas pera governar al poble.

A n'en Villaverde: una premsa y un escura butxacas.

Als Srs. Bisbes: una brújula.

Als catalanistas: una carta en que s'assegura que vindrá de Venecia un Senyor que promet a Catalunya l'autonomia més completa dintre el reyalme espanyol.

Al Sr. Prats de *La Nació Catalana*: un tractat de «Lógica» y uns quants adarms de sentit comú; un gorro de cop y uns quants medicaments per curarse de las pallissas que l'amich Valcarlos li ha donat... fins que'n torni a rebre d'altres.

X.

Lo MESTRE TITAS, Molas, 24, entressol, 1.ª—Barcelona.

Las alegrías del Home

Quan guanya 'l primer premi.

Quan fa la primera Comunió.

¿En qué quedamos?

Carta oberta al Emm. Cardenal Rampolla

«Aqueixa manera comença la carta que un grupo de catòlics espanyolistas dirigeix al Cardenal Rampolla ab motiu de la que escrigué aquest al Pronunci en Madrid per imposar silenci al Sr. Magistral de Sevilla, Sr. Roca y Ponsa, autor del folleto "Observaciones sobre el capítulo XIII de los Consejos del Cardenal Sancha."»

Llechs nosaltres en lleys y disciplina eclesiásticas; lluny de ser competents en los assumptos aqueixos, com el Sr. Roca y Ponsa y el Pare Corbató, qu' han desflorat la materia d'un modo tan brillant, deixant al Cardenal Sancha desempenyant un trist paper davant de las Corts espanyola y Pontificia, ens concretarem solsament en parlar d'ella baix el prisma de la lògica y 'l sentit comú y en copiar algún fragment d'eixa carta que ha de moure la gatzara de mil diables.

Lamentables son aqueixas disputas y aqueixos atachs contra la política dels homes que ocupan llochs tan alts en la Iglesia, pero hem de confessar també que la major culpa la té Roma (no'm refereixo al Papa) que en ocasions de tanta confusió y disputa, prefereix enviarnos peliatius y frases que tant diuen sí com no, segons la interpretació que cada hù vol donarhi, á parlar clá y categorich sobre assumptos en que cada bando aduheix com á testimoni, paraulas y Encíclicas de Lleó XIII, dels Sants Pares y demés doctors de la Iglesia.

Rebombori mes gran ni mes grave entre 'ls catòlics, que 'l promogut pels ditxosos "Consejos" del Cardenal Sancha y 'ls llibres del Dr. Roca y 'l Pare Corbató, no pot donarse. Y apesar de tanta fressa y d'haverse posat el Cardenal Sancha enfront del modo de pensar de la inmensa majoria dels catòlics espanyols, (puig no hi hagué un sol periòdich netament catòlich que 's posés al costat del ilustre Purpurat. Roma 's contentá, y encare á instancia del interesat ab escriureli una carta, firmada, segons diuen, pe'l Sant Pare, en la que's lamentaban dels atachs dirigits á Sancha, pero no s'aprobavan ni 's reprenian concretament las doctrinas sustentadas pe'l Arquebisbe de Toledo. La carta resultaba, sí, una gran diploma-

cia y una refinada política, pero també una por terrible d'abordar de frente la qüestió.

El Cardenal Sancha afirma una cosa, y milions de catòlics espanyols la negan, y Roma... ni afirma ni nega, passa per sobre com passaria un angel per sobre una catifa de flors.

Veritat es que 'l Papa semblava aprobar els "Consejos" del Cardenal en virtut d'informes de "varones prudentes" y no per ciencia propia, pero ab tot, apesar de firmada per Lleó XIII, no 's va llegir al "Congrés Catòlich" de Burgos per por d'una manifestació de desagrado.

Aixó es lo cert y la veritat pot y deu dirse.

Jo ja crech que 'l Cardenal borraría aquells "Consejos" ab sanch de sas propias venas, pero Deu nos guaid d'un ja está fet; avuy torna á remoure's la qüestió gracias á la carta del Cardenal Rampolla, y si'n parlém, degut es á lo molt que circula aqueixa carta firmada per Un grupo de catòlics espanyolistas de la que se n'ha fet una tirada de 100.000 exemplars, y lo que's mes grave, que's reparteix de franch.

Y, diu la carta en qüestió:

«Doctrina infalible de la Iglesia es que, en caso de tiranía religiosa, ó social, ó mixta, esto es, cuando se abusa gravemente del poder en alguno de estos conceptos, si los pueblos no logran arreglar pacíficamente lo que por la fuerza y la violencia puede arreglarse, deben levantarse contra sus gobernantes y deponerlos, y hasta quitarles la vida si es menester, háyanse ó no proclamado inviolables ó irresponsables.... Negar esta facultad es negar la religión, el derecho y la historia; es condenar á todos los caudillos hebreos y cristianos; es, sobre todo, condenar los Papas en sus justas diferencias con los poderes seculares; es dar un mentis cínico y temerario á la Sagrada Escritura, al Dogma Catòlico, á la Santa Sede y á todos los Doctores de la Iglesia sin excepción de uno solo; es hacer imposible la vida social y canonizar todos los excesos de la ambición y de la fuerza bruta; es tratar á Dios de tirano insoportable y de madre sin entrañas á su Iglesia, pues nos ponen como á miserables y viles esclavos bajo la tiranía de los perversos.—El que niega, pues, la facultad, ó por mejor decir la obligación de levantarse contra los malos dominantes de un pueblo cuando se les puede derribar ó proveer con esto al bien comun, ó es un rematadísimo ignorante, ó es un hereje, un malvado, un traidor, tanto más cuanto más invoca la doctrina y conducta de la Iglesia en apoyo de su vilísimo error.»

Y aquí segueix la carta copiant trossos de documents de Lleó XIII, espigolats de má mestre y colcats tant bé y oportunament, que demostren ben clar que no es manco aqueix "grupo de catòlics espanyolistas."»

¡Qué terribles son á vegadas las comparacions! Y després d'exposar quinas son las doctrinas y las ensenyansas del Papa, diu:

«Tal es la doctrina de León XIII, esto es, la doctrina de la Iglesia. Pero ¿será verdad que esta doctrina es pura, irrefutable, infalible, doctrina de la fe y de la razón, de la filosofía y de la historia, del derecho natural y del positivo? ¿No se engañan la fe y la razón y la ley natural y todas las ciencias? ¿No se engaña León XIII, y con él la Iglesia y la razón de todos los siglos, viniendo á ser, por lo tanto, una invención gratuita eso de la infalibilidad pontificia?—¡Ah! se engañan, se engañan todos, ó todos mienten, incluso León XIII y sus Predecesores desde San Pedro, si dicen verdad estas palabras del Cardenal Sancha en los Consejos al clero de su diócesis...»

Y aquí, després de copiar textualment paraulas del Cardenal Sancha y de Lleó XIII en oberta contradicció, diu dirigintse al Cardenal Rampolla:

«¿En qué quedamos? El Papa dice que sí, el Cardenal Sancha que no: donde la fe y la razon y la historia afirman, el Sr. Sancha niega. ¿Con quién nos vamos? ¿con León XIII y la Iglesia toda, ó con el Cardenal Sancha y sus amigos los tiranos de España?»

El tiro es ben certer, ja que 'l grupo de catòlics espanyolistas es veu qu'usa la carrabina de la lògica. Pero, diu mes el document de marras.

Atenció:

«En efecto; según el Sr. Sancha y todos los que aprueban sus dichos, y, por lo tanto, según los «varones prudentes» y, la carta pontificia por ellos aconsejada que los aprueba también, León XIII es, por lo menos, muy tardo en conocer lo que España necesita. Pruébanlo estas palabras de los Consejos, relativas á la necesidad más perentoria:

«Lamentando (el Papa) las discordias de los fieles (españoles), ha venido exhortándolos á la unión para defender la Religión. Dijoles en la Encíclica Cum multa... etc., etc.»—Secundando los Prelados el altísimo y paternal pensamiento de Su Santidad, no han cesado desde entonces de exhortar encarecidamente á los católicos...»

«Pero se erró el golpe, de manera que el Papa, según el Sr. Sancha, acabó por enterarse y vino á mejor consejo. «Como toda esa solicitud pastoral no bastase... nuestro Santísimo Padre, conociendo (¡al fin!) que la unidad de los católicos existía en cuanto á la Religión, y que las discordias solo subsistían en el orden político, creyó conveniente trazar una regla de conducta... y pronunció (á los peregrinos) un notabilísimo discurso.»

Entre la Cum multa y el discurso mediaron nada menos que doce años: todo ese tiempo tardó el Papa en enterarse, según el Sr. Sancha, el cual nos presenta para colmo, un Papa que nos traza reglas de conducta en cuestiones que solo subsisten en el orden público. ¿Qué reglas de conducta son esas? En Cum multa se nos reconoce el derecho de opinar libremente en cuestiones de mera política, derecho que el Papa no ha negado después, porque violaría la justicia, pero el Sr. Sancha nos quita ese derecho en sus Consejos y en otros escritos, y lo que peor es, trunca y falsifica los textos de la misma Encíclica para acomodarlos á su opinión, y los «varones prudentes» dicen al Papa que apruebe y alabe todas estas osadías, y el Sr. Sancha triunfa con León XIII contra León XIII.»

Las alegrías del Home

Quan la xicota li escriu la primera carta.

Quan Deu li dona 'l primer fill.

¿Eh? ¿qué tal?
Pero, no acabarían may si habían d'apuntar solsa-
ment els principals y més contundents párrafos, puig
tot es tall, no hi ha ossos, es per l'estil dels brassos
de gitano: es tot crema de la fina que s'empassa xu-
clant.

Copiém un altre párrafo, y plegarém, que's fa tart:

«¿Puede darse mayor confusión? ¿Habrá católicos más bur-
lados que los españoles? Señor Cardenal, dígasenos, por
Dios, en qué quedamos.

VI.—Acaso nos responda S. E. como en su reciente carta
al Emmo. Sr. Pronuncio, que «cese de una vez la enojosa
disputa, en interés público de la paz y de la disciplina ecle-
siástica.» Perdone S. E.; entendemos que eso no es resol-
ver sino rajar la cuestión; y la cuestión es demasiado grave
para que cese de ese modo, el error demasiado grosero para
que le demos beso de paz, la herejía demasiada proterva para
que se le gasten miramientos, el fuego demasiado vivo para
apagarlo con ligera capa de ceniza.»

Y are, la bomba final.

VIII.—Con este fin, antes que convenir en que León XIII
doctor privado contradice á León XIII Pontífice infalible;
antes que convenir en que Nuestro Santísimo Padre expone
magníficas doctrinas, como Papa y yerra en la aplicación de
ellas como particular; antes que convenir en que el augusto
Vicario de Jesucristo entiende por su doctrina que fué lícito
derribar los malos gobiernos pasados y no lo es derribar los
malos gobiernos presentes, por todo lo cual debemos some-
ternos á estos, mil veces preferimos decir y sostener que:

*La doctrina del Emmo. Cardenal Sancha Hervás, arriba
expuesta, es injuriosa para Su Santidad León XIII y para to-
dos los heroes cristianos que combatieron la tiranía; es deni-
grante, degradante y herética; es subversiva del orden social,
pues abre la puerta á todos los despotismos del poder y abusos de
autoridad; y por último, está ya condenada casi IN TERMINIS
por la Santa Sede en esta proposición del Syllabus: LA IGLESIA
NO TIENE DERECHO DE EMPLEAR LA FUERZA.»*

Ja ho veuhen nostres lectors, el document es grave,
gravíssim. No sabem pas com ho pendrán á Roma,
tota vegada que, segons notícias, se n'ha fet una tira
da en italiá pera remetre-la á aquelles terras.

Mes, com que aquest article resulta ja massa llarch,
deixaré per un altre día parlar, ó millor dit, explicar
un cas que va passarli á Roma á un insigne sacerdot
catalá.

Me'l ha fet recordar el grupo de catòlics espan-
yolistas al dir que segons el Sr. Sancha, Lleó XIII
es, per lo menos, muy tarde en coneixer lo qu'Espan-
ya necessita.

Y desitjant que al grupo de catòlics espanyolistas
no 'ls hi succeheixca res de nou, y no ensopeguin,
deixo per la senmana proxima, com he dit, lo cas del
insigne sacerdot catalá á qui tots vostés coneixen.

SAID.

Noticias

Preguém als col-laboradors que 'ns han enviat tre-
balls per aquest número, dispensin si per la falta d'
espai no han pogut ser publicats. A tots, gracias.

—Ha mort á Barcelona el Dr. D. Ramón Mª de Magarola
y de Sarriera, Rector de Sant Pau. Nascut en 1830, estava
enparentat ab tota la aristocràcia barcelonina; cantá Missa
en 1854, apadrinantlo el comte de Sulterra y la marquesa
de Moyá. Fou Vicari y Ecónomo de varias parroquias; se
doctorá en Teología y fou el-legit Rector del Seminari;
finalment ingresá en la carrera parroquial. Son enterro
fou una manifestació inmensa de dol, estanthi represen-
tadas totas las classes socials desde'l gran d'Espanya al
humil obrer. Fou en vida el Dr. Magarola enemich const-
tant de la política rampollista, sent un dels mes respecta-
bles amichs y consellers que tenia LO MESTRE TITAS. Des-
cansi en pau.

—Ha dimitit el general Despujol, haventlo succehit el
general Delgado, del cual se contan moltas cosetas. Ne
parlarém en la Crónica vinenta.

—Ha mort el Dr. Aguilar, Bisbe de Segorbe, autor de
una célebre *Historia eclesiástica española*, en que atacava
rudament als lliberals y isabelins. Era un dels poquets
que no entravan en la piña episcopo-alfonsina.

—Ha ingresat en nostre partit don Ramiro Vega de
Prast, celebrat escriptor republicá fins are. En un article
que ha publicat diu que se posa al nostre costat per l'es-
perit verdaderament democràtic del carlisme.

—Ha mort el coronel carlista D. Timoteo de Maidagan,
que havia fet las tres guerras y havia estat á Ceuta varias
voltas per ser carlista. A. C. S.

—Próximament publicarém la convocatoria pe'l quart
Certamen de LO MESTRE TITAS, en commemoració de la
festa del 10 de Mars.

*****

Tercer Certamen de LO MESTRE TITAS

(CONTINUACIÓ)

**Per agafá als lliberals
(¡quina colla d'animals!)
de tots nostres mals culpables,
y el seu merescut doná'ls,
¿quins tormentos son aplicables?**

TREVALLS REMESOS

X

S'enviará á cada ciutat
un conceller, senador,
ministre, gobernador,
general ó diputat,
y allá, cap-per-vall penjat,
com si fos una perllu
per vendre, de viu en viu
arrancarli 'l nas de lloch,
tot seguit calarli foch
y després tirarlo al riu.

XI

Se pren la Constitució,
ab lo pressupost s'envesca;
y allí la lliberalasca
hi cau com l'escarbató;
mes al fer la digestió
d'aqueixa dolsa potinga,
ab una ajuda que vinga
carregada ab llamps del cel,
á eixa moderna Babel
tranquilament se xeringa.

XII

¿Per fustigar dignament
als causants dels nostres mals,
(á la colla d'animals),
quin es lo millor torment?
¡Reiral mon pensament
es, que á tots els lliberals
pera 'l merescut doná'ls,
se 'ls portés á Barcelona
y fentlos fer la rodona
clavarlos bon cop de fals.

XIII

Tractarlos com animals
com ells tractan al carlins,
fent l'ofici de butxíns
quan matan als criminals,
y lliures de carcamals
ens veurem ben dessegida
y 'ns guanyarem be la vida
y Espanya recobrará
tot lo que sens despullá
per la gent més patricida.

XIV

No sé á que ve l'amohinarse
d'aquest modo, en bona fe,
y obrí un concurs per lo que
tant á má te de troverse.
Ve 'l torment sens deturarse,
ben rápit per atraparlos
á tots junts y castigarlos,
que 'l torment que se 'ls pot da-
mes gran, de segü será
veure 'l triomf de Don Carlos.

XV

Se 'ls arrencará 'ls cabells
un á un, y ab gran catxassa,
se 'ls punxará ab molta trassa
llengua, mans, ulls y cervells.
Se 'ls arrencará 'ls budells,
se 'ls extreuran els pulmóns,
las costellas y els runyons;
y un cop així alleugerats,
serán finalment trinxats
servint de diná als lleons.

(Seguirá.)

EN LA MORT

de mon aymadíssim amich

D. MATÍAS BALIL Y PLAYÀ

(Q. A. C. S.)

Com tany florit creixías en la terra
dels teus sent lo conhort,
quan te llansares en cruenta guerra
en brassos de la mort.

Cerca son niu volant y 'ls ayres talla
flayrívol l'orónel,
com gruant de la vida en la batalla
cercavas tú lo Cel.

Com volias aviat tenirhi hostatje
fugint del llot del mon,
ab ta set de justicia, en ton romiatje
ja has assolit la font.

ton amor á la patria y á la ciencia
veurás are omplenat,
poguent fitar de la divina Essencia
la llum y veritat.

Si jove has mort, ha estat perque gosesses
d'eterna joventut,
perque més prompte al Paradís tinguesses
un llor per ta virtut.

Com que 'l ceptre d'Espanya encar no empunya
qui 'l deu tenir per lley,
desd'allí pregarás per Catalunya
y per lo nostre Rey.

CARLOS RIUBROGENT.

LA FESTA DELS REYS

ESTA ES aquesta, estimats
deixebles, que solemnisar
nostre Mestre, lo senyor
Titas, perque es la diada,
podem dir patronímica, de
la Monarquia... entenem-
nos! de la Tradicional...

La magestat de la terra,
fent ofrena á la absoluta
Magestat de Cels y terra,
de sa sumisió, de son res-
pecte, de son amor.

Veus aquí ab pochets mots
explicada la festa dels sants
Reys, y el motiu de solem-
nizarla LO MESTRE TITAS.

L'Unigenit Fill del Etern
Pare, principi y creador de
totes las cosas, poderosí-
sim per essencia, baixa á la
terra y s'encarna en las puríssimas entranyas de una verge,
veigent sa llum primera en un estable, donant á com-
pendrer que no son els potentats los per sols serho, los
preferits del Rey de tots els reys, sino las obras que nai-
xen de la fe y de la virtut. Que per ser habitant de sos domi-
nis celestials es precis en los petits, enlayrarse ab 'l
espirit de la fe, y ab lo mateix esprit humillarse els en-
layrats, devant de la virtut.

Palpablement se 'ns mostren clarividents los dos in-
dicats punts, en l'acte de la Adoració del infant Jesús al
portal de Betlem, puig mentres los angels entonaban l'
Hosanna en las alturas festejant el naixement del Deu
etern fet home, l'angel anunciaba tan grata nova als pas-
tors de la comarca, al ensemps que una miraculosa es-
trela apareixia en Orient anunciant als sabis Reys, tan
gran aconteixement.

La veu del Cel baixada, anunciaba als humils, als igno-
rants la font de regeneració y per signes miraculosos
assenyalaba als sabis y poderosos el camí que habian de
seguir per veurer y adorar al humil entre 'ls humils, sent
poderós y sabi més que tots 'ls sabis y poderosos, ajun-
tante tots al entorn de Jesús infant, per adorar al Mes-
sias promés, confonente las ofrenas y el vassallatge dels
reys y dels pastors, dels gentils y dels de la Sinagoga.

Altre aspecte, presenta també l'adoració dels sants Reys
y 'm permeteré unas lleugeres consideracions sobras la
mateixa.

Els Reys Magíchs seguint el curs de l'estrella guido-
ra, entraren a Jerusalem, capital del poble jueu gover-
nat aleshoras ab lo titol de rey per un representant de la
superba Roma, anomenat Herodes.

Herodes ostentaba el titol de rey, sent extranger en la
Judea, imposició d'altre estat mes poderós, com era el de
Roma, y el poble sufria 'ls ultratjes de son Quefe d'Estat,
individuo rastrer, ambiciós, que sols pensaba en apilotar
riquesas per transportarlas com á mes ben resguarda-
das, lluny d'allí ahont las explotaba de una manera bár-
bara y escandalosa, sens remordiment de las vexacions
que feya sufrir als vassalls, de son solsament anomenat
regne.

Es dir, un rey constitucional á la moderna, per poguer
excusarse de no fer cap obra bona y ab tots los atributs
de la forsa que 'l convertian en despotá y tirá dels ju-
heus.

A Jerusalem, capital ahont radicaba el trono d'aquest
salvatje, entraren los tres reys d'Orient, que portaren a
Herodes la nova de la vinguda del esperat Messias. No es
pas que Herodes cregués ab aytal aconteixement, puig
tans sigles enrera, era tant esceptich com ho son las
clocas coronadas y 'ls ministres liberals. Mes tan pilló
y polítich de sota má, com aquestos, va temer que siguent
aquell aconteixement cumpliment de las profecias, fetas
al poble que regentaba, podia a no tardar aixecar l'es-
prit d'aquell poble abatut y proclamar Rey al nat á
Betlem.

Es trassá el plan de campanya, al istil d'un ministre de
la Governació, en vigillas de eleccions, esperant per
lo conducte cert dels mateixos Reys d'Orient, á sa torna-
da, el punt ahont habia nat Jesús, per posarlo en pra-
ctica.

Mes 's feu fuma perque 'ls Reys, no hi tornaren á durli
la contesta y despistat, alla vors maná degollar á tots los

infants de menos de dos anys, nats á Betlem y á tots sos
entornos.

Veus aquí donchs, que al voltant del estable de Bet-
lem, en que hi ha nat l'infant Jesús, 's dibuixan clara-
ment dos politics oposadas, que reflectan exactament
las de avuy, separadas ab-dos per una camada de dinou
sigles.

Els Reys Magíchs representan la política de la fe, de la
virtut, de la pietat. Monarquia que ajup la testa y dobla
l'espina devant de deu oferintli lo que té, política sim-
pática grata al cor del subdit, perque li proba, amor, ga-
rantia de un govern paternal, o un mirall paternal de la
Monarquia Tradicional.

Altre política, la de Herodes, tremolosa, sanguinaria,
sense entranyas ni cor, materialista, egoista, esceptica
que no creu ab Deu y per lo tant no respecte als subdits,
que lo mateix degolla als infants, que porta á mils y mils
homes á una mort anguniosa, lluny de la patria, ó 'ls
deixa abandonats á la miseria després de haberlos des-
honrat: veus aquí la liberal, la hipócrita y tirana.

Crech no os estranyareu el perque LO MESTRE TITAS, so-
lemnisa aquesta diada.

Encomanem als Sants Reys Gaspar, Melció y Baltasar,
posin tota sa influencia, ab l'infant Jesús per desterrar
la política d'Herodes, y poguem veurer implantada la
seva, perque altre anyada poguem contemplar com la
política de la fe, haia vensut á l'esceptica.

LO MESTRE VELL.

Almanach

DE

Lo Mestre Titas

(Mostra dels grabats)

pera l'any 1900

Quedan pochets exemplars d'aquest preciosíssim
Almanach. — De venda en casa de nostres cor-
responsals y en los kioscos de la Rambla. — Ape-
sar de constar de 160 planas en quart ab unas
bonicas cobertas á dos tintas, ab profusió de
grabats y un text escullidíssim, costa solament

!! 2 ralets !!

BO - BONICH - BARATO

POLÉMICAS

IV

A volta de trescentas xavacanadas insulsas
contra Don Carlos VII (xavacanadas baixas, co-
piadas totas dels diaris centralistas de Madrid)
vé á dirnos *La Nació* que no vol copiar nostres
articles y que, per lo tant, *no accepta la disputa*.
Queda, donchs, resolt el plet. *La Nació*, al veu-
re's desafiada, se retira ab una barra colossal y
un pit que li envejo. Es la planxa número 1000.

Que *La Nació* no acceptaria ho sabiam ben
cert; perque 'ns consta que viuen *La Nació* y
el senyor Prats en tant vergonyosa ignorancia
de la Historia contemporánea y de la nostra par-
ricular historia, que son incapassos de sostindre,
en aixó, una discussió seria y formal. Omplí 'l
cap dels llegidors, enganyá'ls com uns xinos,
parlar de lo que ignoran, copiar dels diaris de
Madrid (poble digne de *La Nació*) quatre ditxa-
ratxos sossos, y... prou.

Desde aquestas columnas desafiém per sempre
més á *La Nació* á discutir sobre regionalisme, tot
lo que vulga, copiant uns y altres els articles del
contrari; al senyor Prats á disputar públicament
en qualsevol Centre catalanista ó carlista, de tot
lo que al regionalisme pertanyi.

¿Volen desafio més serio y formal? Volen de-
mostració més palpable (puig no acceptarán) de
la ignorancia supina y de la refinada mala fe
d'aquets senyors aixotats, que enmascarantse
ab la bandera gloriosa d'una Patria que deshon-
ran ab sas campanyas fulas, demostran ab els
fets no tenir més nort ni gufa que sas personals
concupiscencias?

¡Pobre de Catalunya si aquets senyors arri-
vesin á governar! Ja 'ls coneixen nostres llegidors;
pro ja 'ls aniran coneixent més ab certas histo-
rietas catalanistas que anirém publicant, y que
demostran ab evidencia de quina fusta son y de
quant baixas passions se valen els qui, fora bas-
tidors, se 'ns presentan com homes extraordina-
ris y incorruptes.

Mentrestant llegeixin la historieta que segueix,
qu'es molt curiosa; mentres nosaltres nos gau-
dim y gloriém de desafiar per segona volta á
La Nació y al senyor Prats allá hont vulgan y
sempre que vulgan.

V

«Sr. Director de LO MESTRE TITAS. Present.
Molt senyor meu y correlligionari: He llegit y
llegeixo ab interés las polémicas sostingudas per
en *Valcarlos* y á tots els felicito. Perque vegín
quins son els qui simpatizan ab *La Nació*, apun-
tin el següent fet.

Un dependent d'una casa de comers impor-
tant de Barcelona, entussiasta per *La Nació*, nos
deya un dia: Si tinch la mare morta 's deu als
carcundas. A la Pobla de Lillet, li apuntaren els
fusells per amenassarla y morí del susto. Nota:
el tal jove que aixó deya nasqué al any 79, es
dir, quatre anys després de la guerra, quan sa
mare (q. a. c. s.) devía ja estar podrida (!).

Passan 3 mesos; á un amich se li mor del *tifus*
la senyora y al endemá la cunyada. Y aquí, al
sentirho, salta l'aixerit de *La Nació* y nos diu
que *la seva mare també morí del tifus al any 85*
y quatre dias després dos germanas sevas...

¿Oy quina... barra? A un embustero se 'l atra-
pa més aviat que á un coix, y si l'embustero es
dels de *La Nació*, més aviat que á un tullit. Qui-
na barra la de barrejar, ab mentidas, las cendras
venerandas d'una mare ab las passions políticas!

D'aquét fet hi han més de 10 testimonis; un
d'ells es colaborador de *La Nació Catalana* y
catalanista *enragé*.—Mani á son affm. s. s., etz.»

¿Qué hi afegirém? Res. Aixís parlan y aixís
escriuhen els *fulanos* de *La Nació*.

VALCARLOS.

OBSEQUI A NOSTRES LLEGIDORS

IVERDADERS REGALOS!

LO MESTRE TITAS ofereix, fins á 30 del corrent y al preu
de 4 pessetas, la magnífica y voluminosa obra del in-
signe militar carlista don Antoni Brea *La Campaña del
Norte*, que edita la «Biblioteca Popular Carlista» al preu
de 6 pessetas exemplar. — Als que se 'ls haigi de re-
metre per correu, dehuén enviar, á mes del import, 25
céntims pel certificat.

OTROSÍ.—Al que acrediti ser suscriptor ó se suscriguí
per un any á LO MESTRE TITAS, mediant l'import de

¡ 10 pessetas !

se li entregará lo següent:

1 exemplar de *La Campaña del Norte* del 73 al 76.
1 id. de la *Táctica de Infantería*.
1 id. de *Catalunya Autònoma*.
1 id. del *Almanach de Lo Mestre Titas* pera 1900.
1 id. de *La España Judía*.
1 id. de *Los Consejos del Cardenal Sancho*, ó apo-
logia católica del carlismo, del P. Corbató.
100 sellos de Don Carlos, els millors que han sortit
fins avuy.

Una oleografia de Don Carlos, á 16 tintas, de 79 per
55 centímetros.

Los que ho vulgan per correu, han d'enviar ademés del
import, 1'25 pta. per certificats y franquetx.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.